

אמר ליה שמואל: **ההיא** — **בכוליא** בכליה אתמר.

רבי יצחק בר יוסף הוה קאזיל בתריה דרבי ירמיה בשוקא דטבחי. חזנהו להנך ריאות דקיימין צמחי צמחי.

אמר ליה רבי יצחק לרבי ירמיה **לא בעי מר אומצא?** שרוצה היה לדעת אם יכשירנה.

אמר ליה רבי ירמיה: **לית לי פריטי!** דחהו רבי ירמיה מלענות על שאלתו.

אמר ליה רבי יצחק **אקפן אנא!** שהטבחים יקיפו לי, שסומכים עלי.

אמר ליה רבי ירמיה: **מה אעביד לך? דבי אתו לקמיה דרבי יוחנן** לשאול על ריאות שהעלו צמחים, **משדר להו לקמיה דרבי יהודה ברבי שמעון, דמורי בה משמיה דרבי אלעזר ברבי שמעון להיתירא.** וליה, לרבי יוחנן עצמו **לא סבירא ליה.** שלא היה מכשירם, אבל גם לא היה מטריפם, לפי שלא שמע על כך מפי רבו.

אמר רבא: **כי הוה מסנינן בתריה דרב נחמן בשוקא**

ב-ח דגלדאי רצענין, ואמרי לה בשוקא דרבנן, חזי הנך ריאות דקיימין צמחים צמחים, גדולים כנדי כנדי, כנודות, ולא אמר להו ולא מירי.

רבי אמי ורבי אסי הוו חלפי עברו בשוקא דטבריא. חזי הנך ריאות דקיימי בהו טינרי טינרי, והיינו צמחים גדולים מכנדי כנדי, שכבר הוקשו כסלע, ולא אמרי להו ולא מירי!

אתמר: מחט שנמצאת בריאה, ואין הריאה

נקובה מבחוץ, ואין יצא ממנה אור —

רבי יוחנן ורבי אלעזר ורבי חנינא מכשרי.

רבי שמעון בן לקיש ורבי מני בר פטיש ורבי שמעון בן אליקים טרפי.

והוינן בה: **לימא בהא קמיפלגי.** דמר סבר חסרון מבפנים בנקיבת המחט בריאה שמיה חסרון, ומר סבר **לא שמיה חסרון.**

ודחינן: **לא.** דכולי עלמא חסרון מבפנים לא שמיה חסרון. **והכא בהא קמיפלגי:** מר סבר — **סמפונא נקט ואתאי.** שאנו מניחים שנכנסה לסמפון הריאה דרך הקנה, אף על פי שאין דרך הבהמה שיכנס בה המחט דרך הקנה. ומשום שאין אנו רואים נקב בריאה שניתן לתלות שחדרה המחט מהוושט אל הקנה והריאה.

ומר סבר, **נקובי נקיב,** שנכנסה המחט תחילה לוושט, כדרך אכילה, ומשם היא נקבה את המעים ויצאה, ונקבה את קרום הריאה ונכנסה אליה, **ואתאי.**

ההיא מחטא דאשתכח בחיתוכא דריאה, לאחר חיתוך הריאה לנתחים. **אייתוה לקמיה דרבי אמי.** סבר **לאכשורה,** דסבר שנכנסה לריאה דרך הקנה, וחסרון מבפנים לא הוי חסרון.

איתיביה רבי ירמיה ואיתימא רבי זריקא: הרי שנינו במשנתנו בכלל י"ח טרפות, **הריאה שניקבה או שחסרה.**

ומדייק רבי ירמיה: **מאי "חסרה"?** אילימא מבחוץ, **היינו ניקבה?**

אלא, לאו, שחסרה מבפנים.

ושמע מינה, חסרון מבפנים שמיה חסרון.
הדר, שדרוה לקמיה דרבי יצחק נפחא. סבר
לאבשורה. (49)

איתביה רבי ירמיה ואיתומא רבי זריקה,
מהמשנה המונה בכלל הטרפות את הריאה
שניקבה או שחסרה.

מאי "חסרה"? אילימא חסרה מבחוץ, היינו
ניקבה?!

אלא, לאו, מבפנים. ושמע מינה, חסרון
מבפנים שמיה חסרון.

הדר שדרוה לקמיה דרבי אמי, וטרפה.

אמרי ליה: והא רבנן מכשרי?!

אמר להן: הן הכשירו משום שיודעים הם
מאיזה טעם הכשירו. שהם הכשירו ריאה
שעדיין לא נחתכה לנתחים, ולכן תלו
שנכנסה המחט דרך הקנה. אבל אנו, שבאה
לפנינו הריאה כשהיא חתוכה — מאיזה טעם
נכשיר?!

שהרי דלמא אי הוה ריאה קמן, מינקבה.
שהרי רוב הנכנסים לגוף הבהמה דרך הוושט
הם נכנסים, ואם חדרה המחט שנכנסה דרך
הוושט אל הריאה, ודאי שניקבה הריאה.

והוינן בה: טעמא דליתא לריאה בשלימות,

הא אם איתא לריאה כשהיא שלימה ולא
מינקבה — כשרה.

והאמר רב נחמן: האי סמפונא דריאה
דאינקיב — טרפה. ואם כן תיקשי, אמאי אם
נמצאה המחט בבשר הריאה הרי היא
כשירה? הרי גם אם עברה המחט דרך הקנה
אל הסימפונות, אבל עתה היא מצויה בבשר
הריאה ולא בסימפונות, וכדי להגיע
מהסימפונות לבשר הריאה היא מנקבת
בדרכה את הסימפון. וכיון שאמר רב נחמן
סימפון שניקב הרי הוא טריפה, אמאי לא
מטריפינן לה כשנמצאת המחט בתוך הריאה,
מחמת שניקב הסימפון?!

ומשנינן: ההוא, שאמר רב נחמן ניקב
הסימפון טריפה — בסימפון הסמוך לחבירו
אתמר. כיון שהוא סמוך לחבירו אין חבירו
חוסם את הנקב. אבל בסימפון הסמוך לבשר
הריאה, סותם בשר הריאה הרך את הנקב
שבסימפון.

והאמר רב נחמן: האי הדורא דכנתא, המעי
הגס, הנקרא כך משום שהוא מסובב את
ה"כנתא", שהיא גוש חלב, שסביבו נכרך
המעי הגס, דאינקיב להרי חבריה, שניקב
המעי בסמוך לחלק אחר של המעי שצמוד
לו — הרי חבריה מגיין עליה! והיינו,
דאמרינן שהחלק האחר של המעי מגיין על
החלק שניקב וסותם את הנקב. ואם כן,
מדוע שלא נאמר כן בשני סימפונות
הסמוכים זה לזה, שהאחד יסתום את נקב

שנכנסה המחט דרך הקנה, כיון שנחתכה הריאה
יש לחוש שמא ניקבה הריאה ואין הנקב ניכר
עתה.

49. עיין ברש"י, כי מה ששדרוה לרב יצחק לא
משום הקושיה. שהרי יש לתרצה כדתרצינן לעיל
דלעולם איירי שחסרה מבחוץ ולרבי שמעון
איצטריך, אלא שלא הסתמך כאן רב אמי לומר

חבירו! ?

אמר רב אשי: וכי טרפות קא מדמי להדידי?
 אין אומרין בטרפות — זו דומה לזו. שהרי
 חותכה מכאן, ומתה. כגון החותך את רגלי
 הבהמה במקום צומת הגידין, ואילו אם
 חותכה מכאן, במקום הגבוה מצומת הגידים,
 וחיה.

אלא, אמר רב אשי: חזינא, אי קופא, ראשה
 העבה של המחט מצוי לבר לכוון חלל
 הבהמה, ופיה החד של המחט נעוץ לתוך
 הכבד, תלינן דודאי נכנסה המחט דרך
 הוושט, ונקובי נקיב למעיים, ואתאי, ויצאה
 מהמעיים, ונכנס פיה החד לתוך הכבד. ולכן
 היא טריפה, משום ניקוב המעיים, שהוא
 במשהו.

ההיא מחטא, דאישתכח בסמפונא רבה
 [הסימפון הגדול] דריאה. אתיזח לקמיה
 דרבנן טרופאי, לפני הנך רבנן דלעיל,
 שהטריפו מחט שנמצאת בריאה.

ואילו אי קופא נעוץ לגוי הכבד, ופיה החד
 מופנה לחלל הבהמה, תלינן שדרך סמפונא
 נקט ואתאי, שנכנסה דרך הקנה, ועברה
 לסימפון, וניקבה אותו במקום שאין הנקב
 מטריף, ומשם יצאה וננעצה בכבד, והרי היא
 כשירה.

לא אמרו בה הנהו רבנן לא איסור ולא היתר.

והני מילי במחט אלימתא, שהיא עבה ואינה
 יכולה לנקב בעוביה מלמעלה. אבל במחט
 קטינתא שיכולה לנקב משני צידיה, לא שניא
 קופא לגוי לא שניא קופא לבר — נקובי נקיב
 למעיים, ואתאי, והרי היא טריפה.

ומבאר הגמרא: היתר לא אמרי בה,
 כשמעתייהו, שהטריפו משום שחששו שמא
 נכנסה המחט דרך הושט. איסור נמי לא
 אמרי בה, כיון דבסמפונא רבה אישתכח —
 אימא סמפונא נקט ואתאי. והיינו, כיון שלא
 נמצאה המחט כשהיא נעוצה בבשר הריאה
 אלא נמצאה בתוך הסימפון הגדול, מוכח
 שדרך הקנה נכנסה ולא דרך הוושט. כי אם
 נכנסה דרך הוושט, יש לנו לתמוה — מי
 כוון אותה כך שתכנס לתוך החלל של
 הסימפון הגדול?

ופרכינן: ומאי שניא דין מחט שנמצאה בכבד
 ממחט שנמצאת

ההיא מחטא דאישתכח בחתיכה דכבדא.

בעובי בית הכוסות, שיש בו שתי דפנות, מט-א
 פנימית וחיצונית, דאמרינן אי ניקב דופן בית
 הכוסות מצד אחד, שניקבה המחט את
 הדופן הפנימית ולא ניקבה את החיצונית,
 הרי היא כשרה בכל ענין, ומשום שהדופן
 החיצונית מגינה עליה וסותמת את הנקב.
 ואם ניקבה משני צדין — טרפה. ולא
 אמרינן דליחזי אי קופא לבר אי קופא לגוי?!

סבר מר בריה דרב יוסף למיטרפה.

והיינו, שאם היה דין המחט בבית הכוסות
 כדין המחט שבכבד, היה עלינו לראות כיצד
 תחובה המחט בדופן הפנימית של בית

אמר ליה רב אשי: אילו אשתכח בכשרא
 כהאי גוונא, וכי הוה טריף מר? והיינו, וכי
 נקובת הכבד טריפה היא? והרי רק אם ניטל
 כל הכבד הרי היא טריפה! ?